

Ми є Євхаристія

Святкування 50ти річного ювілею Вінніпезької Митрополії Української Католицької Церкви в Канаді це є надзвичайний час, час коли ми маємо нагоду глибоко задуматись – як Церква і як кожен християнин – над нашим Християнським покликанням, і з повною ревністю старатися відповісти на покликання Христа бути ближче до нього.

Зараз ми продовжуємо наші глибокі духовні роздуми, які є важливою частиною святкування нашого Ювілею націленого на духовне відновлення.

Сьогодні кожна Українська Католицька парафія по цілій Канаді разом збираються, щоб розважити над темою “*Ми є Евхаристія*”

Теми: Хліб Життя; Тайна Любові; Ми є Евхаристія

Хліб Життя

Християнський поклик є закликом до життя. До життя у Святому Дусі, до життя любові, милосердя і прощення.

Ісус сказав: „Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи. Коли хто цей хліб їстиме – житиме повіки” (Йо. 6:35.51)

Якщо Ісус справді є тією життєдайною поживою, що втамовує голод і гасить спрагу, то чому у світі сьогодні так багато напівмертвих християн-католиків? Чому виходимо зі Служби Божої не зміненими, й надалі голодними?

Чому у світі сьогодні так багато оспалих, напівмертвих християн, які умирають від браку духовної поживи? Здається, що остаточною причиною є так, що замало віримо. Бо Ісус виразно сказав: „Хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи”. А замало віруємо тому, що скоро забуваємо, не пам’ятаємо. Ми схильні до духовної амнезії. Ми не живемо тією свідомістю, що Бог справді є з нами, любить нас і ніколи не перестане нас любити.

Тайна Любові

Тайна Євхаристії – це тайна люблячої присутності Ісуса Христа. Служба Божа є постійною пригадкою, що Бог є з нами. На Тайній Вечері Ісус запевняв своїх учнів, що він їх любить, що він їх ніколи не перестане любити: „Як мене Отець полюбив, так і я вас полюбив. Перебувайте у моїй любові!” (Йо. 15:9).

Ісус обіцяв залишитися з нами назавжди, аж до кінця світу, так, щоб ми завжди могли прийти до Нього і приймати Його до свого серця, з'єднатися з Ним.

Він їм сказав, як дуже бажає, щоб вони були об'єднані у його любові. „Це моя заповідь, щоб ви любили один одного так, як я вас полюбив...” „Отче, - молився Ісус, - хочу, щоб ті, яких ти мені передав, були одно, так само як ми одно, я в них, а ти в мені, щоб любов, якою ти полюбив мене, в них перебувала, а я в них” (Йн. 17:21-23).

Тоді, в часі вечері Ісус взяв у руки хліб, поблагословив, розламав, і дав своїм учням, кажучи: „Прийміть, їжте, це – моє тіло”, потім узяв чашу, воздав хвалу і подав їм, кажучи: „Пийте з неї всі, це – кров моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів”. Відтак сказав: „Чиніть це на спомин про мене”.

Від того часу кожного разу, коли учні Христові сходилися разом і, ламаючи хліб, проказували слова освячення, вони чинили спомин Ісуса присутнього. Чинили спомин про його безмежну любові до них. Також пригадували собі, що вони повинні любити один одного так, як Ісус їх полюбив, що вони повинні бути об'єднані у його любові.

Так само й ми. Кожного разу, коли ми на Службі Божій – ми чинимо спомин про Ісуса, не тільки про Ісуса історичного, який жив у Святій Землі колись давно, а про Ісуса сучасного, котрий живе і діє у світі сьогодні. Ми пам'ятаємо про Ісуса, присутнього в житті кожного з нас зокрема. Ми пам'ятаємо про його безмежну любов до нас, та що ми повинні любити один одного так, як Христос нас полюбив.

Ми є Євхаристія

В часі Служби Божої ми єднаємося з Христом та одні з одними. Тому Служба Божа є видимим знаком нашої єдності у Христі, що ми належимо до Христа та одні до одних. Іншими словами, творимо одне тіло.

Святий Павло висловлює цю правду так: „Тому, що один хліб – нас багато творить одне тіло, бо всі ми беремо участь в одному хлібі” (1Кор. 10:17). І це одне тіло, що про нього Павло говорить – це Христове Тіло. Він ясно й виразно каже: „Ви ж Христове тіло”.

Павло дуже добре знав про що говорив, коли назвав Церкву, тобто спільноту віруючих, Христовим Тілом. Бо ця правда була головною причиною його навернення. Коли він ішов до Дамаску, аби переслідувати християн, раптом навколо нього засяяло світло з неба. Упавши на землю, він почув голос: „Савле, Савле, чого мене переслідуєш?” Він запитав: „Хто ти, Господи?” А той відповів: „Я Ісус, що його ти переслідуєш” (Ді. 6:4-6).

Це не міг бути Ісус у фізичному тілі, якого Павло переслідував, бо Ісус уже був умер і воскрес. І не міг то бути Ісус у прославленому тілі, бо він уже вознісся на небо й сидів праворуч Отця.

Отже, це був Ісус у містичнім тілі, тобто у Церкві, у спільноті віруючих у Дамаску, що його Павло переслідував.

Коли Ісус на Тайній Вечері сказав: „Це моє тіло, це моя кров” – він мав на увазі не тільки хліб і вино, що були перед ним на столі, але й теж Його містичне тіло, тобто цілу спільноту віруючих, цілу Церкву. В часі Божественної Літургії, з'єднані з Христом, ми жертвуємо себе з любові до ближніх, на відпущення гріхів і на зцілення душі і тіла. Тому на дискосі у великому агні та в частицях літургійно представлена ціла Церква, ціле містичне Тіло Христове. Ми всі творимо одне Христове Тіло. Ми є Євхаристією. Це значить, що наша зустріч з Христом, наша пам'ять про нього на Службі Божій є публічною заявою, що будемо пам'ятати про нього і після Служби Божої під видом найбільшого брата, сестри. Ісус ясно і виразно сказав: „Що тільки вчинили ви одному з найменших братів моїх цих – це ви мені вчинили” (Мт. 25:40).

Тому св. Павло перестерігає: „Хто буде їсти цей хліб і пити чашу Господню недостойно – буде винуватий за тіло і кров Господню. Хай, отже, кожен випробує себе самого й тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла – суд собі їсть і п'є. Ось чому у вас багато недужих і хворих, а чимало й умирають.” (1 Кор. 11:28-30).

У тих словах бачимо певне відношення між нашим наставленням до Євхаристії і станом нашого фізичного здоров'я, душевного і фізичного.

Там, де вірні справді приймають Ісуса під видом хліба і вина з наміром, що будуть приймати його під видом найменшого брата чи сестри – там розрізняють Христове тіло. Там приймають не на осудження, а на оздоровлення душі і тіла. Там духовне життя росте й розвивається. Там, де такої свідомості й віри немає – там духовне життя завмирає. Там немає духовного здоров'я, і через те не раз бракує психічного і фізичного здоров'я.

Ми споживаємо тіло й кров Христову недостойно тоді, коли це робимо лише за звичкою, коли ми не є свідомі, що справді приймаємо живого Христа, коли не пам'ятаємо, що всі ми творимо одне Христове Тіло. Ми приймаємо св. Причастя без милосердя й співчуття супроти бідних і немічних, коли ми не пізнаємо Христової присутності під видом відкинутих від суспільства людей.

Тому-то, в часі Служби Божої важливим є не тільки те, що діється на престолі, але й те, що діється в нашому серці. Важливою є не тільки переміна хліба й вина в тіло і кров Ісуса Христа. Важливою є теж переміна нашого серця в любляче серце Христове. На Тайній Вечері Ісус не тільки лишив нам обряд відправи, а себе самого в жертву. На Службі Божій ми не тільки виконуємо ритуал, а жертвуємо наші серця Ісусові Христові. Ми посвячуємо Йому себе всеціло, беззастережно на те, щоб ми могли чинити діла, які він чинив: діла любові, милосердя й прощення. На Службі Божій ми, властиво, відновляємо наші хресні обітницькі вірити в Христа, єднатися з ним і служити йому. Наскрізь зрозумівши це, св. Павло міг закликати: „Живу вже не я, а живе Христос у мені”.

В часі святкової вечері ізраїльської Пасхи, у контексті якої Ісус встановив євхаристію, наймолодший хлопець ставить запитання: „Яке значення має оця ніч?” Тоді батько пригадує присутнім, як Бог визволив їх з єгипетської неволі. Коли ми на Службі Божій – ми могли би ставити подібне запитання: „Яке значення має ця Божественна Літургія? Що я, властиво, роблю? Чого я прийшов?”

Тоді пригадаємо собі, що ми це робимо на спомин Господа й Бога нашого Ісуса Христа, на спомин його божественної любові до нас, що він визволив нас з неволі гріха. Пригадаймо собі, що ми це робимо на згадку про терпіння й смерть Ісуса Христа та про терпіння й смерть наших братів і сестер, на спомин всіх терплячих у світі. Відтак, пригадаймо собі наші хресні обітничі Ісусові Христові всім серцем любити і йому вірно служити та з ним з'єднатись.

Пригадавши собі оце все, та що Христос з нами завжди і всюди і ніколи нас не залишає, приступаймо до престолу покірно й відважно, з радістю й вдячністю, що маємо такого доброго й вселаскавого Бога. Тоді в мирі вийдім і любім один одного так, як Ісус нас полюбив.

Будьмо Ісусом, будьмо Євхаристією для інших.

Ювілейна Молитва

Господи, Ісусе Христе, поглянь ласкавим оком на нашу Митрополію, 50^{ти} ліття заснування якої святкуємо. Дякуємо за всі дані нам ласки впродовж 50 років нашого існування.

Рівночасно просимо й благаємо тебе, Ісусе, дай нам чим раз ясніше пізнати твоє милосердне обличчя, та що всі ми є возлюбленими дітьми одного Небесного Отця.

Тому просимо ласки витривалости у вірі, та щоб зєдинені у твоїй безмежній любові, ми могли з новим запалом, любов'ю й милосердям продовжувати діло спасіння на славу Бога Отця.

Нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі! Амінь.